

63. Konungabarnen.

a. Ål, S.L.S. 29, 197.	g. PÅ, Nyl. III, 35. (A)	TEXT. Översikt.
b. LF, R3, 165, 293. (C)	h. KA, A. Adolfssons saml.	
c. NA, S.L.S. 352, 74. (L)	i. TE, Hembygden 1910, 27.	
d. NA, S.L.S. 82, 364; även S.L.S. 125, 36 (E); HI, S.L.S. 367, 110. (D)	j. PO, A. Adolfssons saml. (G)	
e. HI, S.L.S. 204, 259.	k. FB, I.N.E. Saml. O. A. (J)	
f. HI, S.L.S. 367, 104. (K)	l. PÅ, S.L.S. 328, 173. (F)	

a. Ål. Uppt. Karl Ekman 1892. *Varianter.*

Det var två äd - - la ko-nun-ga - barn, de lo - va - de var-
and-ra sin tro. Äls - kog och en god vil - - ja dem
båg-ge till - sam - mans drog.

b. Öb., Lappfjärd. Uppt. J. Spolander 1875—1876,
Sj. *Fru Spolander.*

Det var två äd - la ko-nun-ga-barn, som lo - va - de varand-ra sin
tro. Där sto-do en fals-ker tär - - na, som för-tog de-ras sin-ne och mod.

c. Åb, Nagu, Nötö. Uppt. Greta Dahlström 1923.
Sj. *Svea Jansson*, f. 1905.

Det var två hö - - - ga ko - nun - ga - barn, de lo - va

¹ Melodin i originalet korrigerad med bläck; bl. a. ha förhöjning och återställnings-tecken insatts på de med × utmärkta ställena. *Anm. i avskriften.*

var - and - ra sin tro. Vem ut - av dem skol - le
svi - - - ka skull le - va i stor o - - ro.

d.¹ Åb, Nagu.

Uppt. O. R. Sjöberg 1887.

Det var två äd - - - la ko - nun - ga - barn, som lo - va var -
and - ra sin tro. Och den som då skol - le svi - - - -
ka skol - le le - - va i stor o - - ro.

e. Åb, Hitis.

Uppt. E. Hedman 1910.

Det var två red - li - ga ko - nun - ga - barn, de lov - te var -
and - ra sin tro. Och vil - ken av oss som svi -
ker skall le - va i stor o - ro.

f. Åb, Hitis, Vänö.
Sj. Tekla Bergen, f. 1870.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

De vo - ro två äd - - - la ko - nun - ga - barn, de lov - te
var - and - ra sin tro. Äls - kog och en god vil - ja dem
bå - dom till - sam - mans drog.

¹ Enl. var. från HI (S.L.S., 367, 110) t. 3: d d f i s s; t. 9—10: c c | e d c; t. 11—12: h | c h; t. 13—14: e g i s s h | d c h.

g. *Nl*, Pärnä.

Det var två äd-la ko-nun-ga-barn, de lov-te var-an-nan sin tro. Äls-kog och en god vil---ja dem båg-ge till-sam-mans drog.

h. *Nl*, Karis.Sj. *Karl Silver*, f. 1884.

Uppt. Alfhild Adolfsson 1933.

Det vo-ro två ä--de--la ko-nun-ga--barn, de höl-lo var-and-ra så kär. Och e--mel-lan dem bå-da upp-stod där en älv och där-till en rin-nan-de fors.

i. *Nl*, Tenala, Svedjekulle.Sj. *Fredrik Westins farfar*.

Uppt. Fredrik Westin 1910.

Det var en gång ett äls-kan-de par, som höl-lo var-and-ra så kär. Men e-mel-lan den bå-da upp-stod där en älv och där-till en rin-nan-de fors.

j. *Nl*, Pojo, Billnäs.Sj. *Gustav Holmberg*, f. 1854.

Uppt. Alfhild Adolfsson 1933.

Det var ju två äd-las-te ko-nun-ga-barn, som höl-lo var-

and-ra så kär. Men e - mel-lan dem var ju en li - - ten
älv och där-till en rin-nan-de å.

k. Åb, Finby, Pettu.
Sj. Tilda Troberg.

Uppt. Otto Andersson.

Det var två äd - la ko - nun - ga - barn, de lov - te var - an - nan sin
tro. Älskog och en god vil - ja de hos varannan skull bo.

l. Nl, Pärnä.

Sj. Hulda Grönkvist, f. 1877.

Uppt. Sulo Salonen 1921.

Det] var en gång två vän - ner, som höl - lo var - and - ra så kär. Men e -
mel - lan dem var en li - ten grön äng och där - till en rin - nan - de älv. Men e -
mel - lan dem var en li - ten grön äng och där - till en rin - nan - de älv.

TEXT.
Översikt.

A. PÅ, Nyl. III, 35. (g)
B. JE, R5, 186, 317.
C. LF, R3, 165, 293. (b)
D. HI, S.L.S. 367, 111. (d)
E. NA, S.L.S. 82, 17. (d)
F. PÅ, S.L.S. 328, 69. (l)
G. PO, A. Adolffssons saml. (j)

H. PA, S.L.S. 29, 197.
I. PA, S.L.S. 4, 18.
J. FB, I.N.E. S. Grönfors saml. (k)
K. HI, S.L.S. 367, 105. (f)
L. NA, S.L.S. 367, 75. (c)
M. ?, Svenssons saml. 4, 91.

A.

Pärnä.

Varianter.

1. Det var två ädla konungabarn,
de lovte varannan sin tro.

Älskog och en god vilja
dem bägge tillsammans drog.

2. »Ack hör ni min sköna jungfru,
hur skulle jag komma till er?
Här falla så starka strömmar
emellan eder och mig.»

3. »I kläden av er kläder
och simmen med er hand.
Jag tänder upp ljus i lyktan,
där skolen I komma i land.»

4. Där stod en ond människa
och lyddes på deras tal:
»Den vänskap skall jag åtskilja,
den stund jag leva må.»

5. »Ack hör ni min kära fader,
vad jag eder säga må.
Är mig lov gå till örtagård,
där de små örter stå?»

6. »Dig är lov gå till örtagård,
där de små örter stå,
men väck upp din yngsta syster,
hon skall väl med dig gå.»

7. »Ack hör ni, min kära fader,
vad jag eder säga må.
Är mig lov gå till sjögastrand
och hälsa på den vita sand?»

8. »Dig är lov gå till sjögastrand
och hälsa på den vita sand,
du väck upp din yngsta broder,
han följer dig till den strand.»

9. »Min syster och bror de äro så klen,
de kunna ej stort förstå,
de kunna dock icke åtskilja
de rosor bland ogräset stå.»

10. Den jungfrun går så sörjande
allt till den vita sjöstrand.
Så kom hon till en fiskare,
som fiskade vid ett land.

11. »Ack hör ni min kära fiskare,
vad jag eder säga må.
Fann ni någon ädel konungason
här drunkna i böljan blå?»

12. »Fiskat haver jag i allan natt
vid landet med min lilla båt.
Jag fann en ädel konungason
här drunkna i böljan blå.»

13. Hon tog guldkedjan av sin hals
och guldringar av sin hand.
Det gav hon åt den fiskare
och tager själv liket i famn.

14. »O fiskare, säg min moder göd-
natt,
min fader och min bror,
därtill också mina syskon små,
jag ser dem aldrig mer.

15. Hälsa dem alla med ett ord,
och bed dem ej hava harm.
Jag sänker mig ner i havsens djup
och har min käreста i famn.»

16. Men ack, vad jämmer och stor
sorg
blev då i konungens land.
Konungens dotter var då död,
också en konungsson.

17. Ty konungens dotter var nu död
och drunkna i böljan blå,
därtill också en konungsson;
de voro skön båda två.

18. Men skam så få den människa,
ja himlen give henne skam,
som släckte ut ljuset i lyktan,
som konungens son eftersam.

B.

Jeppo. Uppt. J. E. Wefvar.

1. Det var två ädlaste konungabarn,
som lovte varannan sin tro.
De lovte varannan sin ära
att kunna i samman bo.

2. »Hör ni min sköna jungfru,
vad jag er säga må?
Hur skall jag komma till eder i denna
a†tonstund,
här faller så svåra strömmar emellan
eder och mig?»

3. »Klä ni av eder kläden
och simmen i den land.
Jag tänder upp ljuset i lyktan,
att ni sen simma i land.»

4. Per var ju en ond människa,
som lyddes på deras tal:
»Deras vänskap vill jag åtskilja,
den stund de leva må.»

5. Dit kom en liten hovedräng,
han stannade vid ett bord.
Han hade en snäll tunga,
och väl förde han sina ord.

6. »Ni sitter ju både fruar och möan,
och sömnen är eder förmån.
Jag såg ett ädlaste konungabarn
ha drunknat i böljorna blå.»

7. Ensam tog konungen dottren åt
sig.
Hon fällte ju tårar på kind,
hon tänkte ju uti hjärtat sitt:
»Det var ju aldra kärasten min.»

8. »Hör ni, min aldra käraste moder,
vad jag eder säga må?
Får jag lov att gå till örtagården,
se där små örter stå?»

9. »Det är ju väl lov att gå till örta-
gården,
se där de små örter stå.

Väck upp din yngsta syster,
låt henne följa med dig.»

10. »Hör ni, min aldra käraste mo-
der,
vad jag eder spörja må:
får jag lov att gå vid sjöstranden
och hälsa på snövitan sand?»

11. »Väck upp din yngsta broder,
låt han ock följa med dig.»

-----

12. »Min syster och min broder,
de kunna så litet förstå,
de kunna ju ej åtskilja,
rosor bland ogräset stå.»

13. Ensam gick hon gråtan[d],
sörjandes ut vid denna sjöstrand.
Där fann hon ju fiskare,
han fiskade vid det land.

14. »Hör ni, min aldra käraste fiskare,
vad jag eder spörja må;
har ni sett något ädlaste konungabarn
ha drunknat i böljorna blå?»

15. »Jo, fiskat haver jag allan natt,
vid landet står min båt,
där ligger liket på stranden,
som eder käraste vara må.»

16. Då tog hon guldkedjan av sin
hals,
guldringen av sin hand.
Allt gav hon åt den fiskaren,
tog liket i sin famn.

17. »Sägen ni adjö åt min fader, adjö
också min mor,
adjö också min syster, ävenså min bror.
Jag sänker mig här neder,
ni sen mig aldrig mer.»

C.

Lappfjärd. Sj. Fru Spolander. Uppt. J. E. Wefvar 1875—76.

1. Det var två ädla konungabarn,
som lovade varandra sin tro.
Där stodo en falsker tärna,
som förtog deras sinne och mod.

2. Så kommo en unger gosse sprin-
gandes och sade:
»Här sitter I frunar och mönar, och söm-
men så mycket I förmår,
jag såg ett ädelt konungabarn,
som drunknade i böljona blå.»

3. Jungfrun hon gick så sörjandes
allt under skalakan sin.
»Är det lilla vännen som dödder,
jag vill int leva mer.»

4. »Kära ni, min moder,
vad jag frågar försann,
om jag får gå i trädgårdenom
och hälsa på de blommorna små?»

5. »Dig är lov gå i trädgårdenom
och hälsa på de blommorna små.
Väck upp din yngsta syster,
hon får väl med dig gå?»

6. »Kära ni min moder,
vad jag er frågar försann,
om jag får gå till den vida sjöstrand
och hälsa på den vita sand?»

7. »Dig är lov att gå till den vida sjö-
strand
och hälsa på den vita sand.
Väck upp din yngsta broder,
han får väl med dig gå?»

8. »Min syster och min broder de äro
så späd,
de kunna så litet förstå,
de kunna så litet urskilja,
de rosor bland ogräset stå.»

9. Då jungfran gick så sörjandes
allt till den vida sjöstrand,
där fick hon se en fiskare,
som fiskade vid ett land.

10. »Kära ni e fiskaremän,
vad jag er frågar försann:
har ni sett nå ädelt konungabarn,
som drunknat i böljorna blå?»

11. »Fiskat haver jag allan natt
vid landet med min båt.
I natt så haver jag funnit en konungs-
son,
som drunknat i böljorna blå.»

12. Jungfran steg i båten ner
och tog sjöliket i famn.
»Du har drunknat för min skull i böl-
jorna blå,
jag vill också med dig dö.»¹

D.

Hitis, Högsåra. Sj. Amanda Isaksson, f. 1877. Uppt. Greta Dahlström 1924.

1. Det var två redliga konungabarn,
de lovte varandra sin tro.
»Men vilken av oss som sviker
skall leva i stor oro.»

2. Där stod en gammal trollekäring
och hörde på deras språk.
»Den kärlek skall jag åtskilja,
Gud låt mig nu leva den dag.»

3. »Det är så mörka nätter i år,
jag hittar ej till bys.
Men tänd upp elden i lyktan
och häng den på lindekvist.»

4. Hertigen ladsig på sundet att simma,
och böljan slog under hans bröst.
Då slocknade elden ur lyktan,
som hängde på lindekvist.

¹ Då hon sagt detta, sprang hon i vattnet och drunknade. *Anm. av uppt.*

5. Förbannad vare den trollekäring,
och Gud månde giva dig skam,
som blåste elden ur lyktan,
som hertigen eftersam.

6. Jungfrun hon frågar sin fader om
lov
allt vid den lilla grön å,
om hon spatsera kunde få
allt vid den lilla grön å.

7. Jungfrun hon ut spatsera gick
allt vid den lilla grön å.
Där fick hon se en fiskare,
han fiska uti sin båt.

8. »Goddag, goddag, du fiskare lilla,
goddag uti din båt,

har du sett något missvulet lik
allt vid den lilla grön å?»

9. »Alls intet annat jag tyckte,
att liket låg och rak.
Av silke vit hans strumpor var,
gullspända var hans skor.»

10. Jungfrun sköt ringarna av sin
hand,
guldkeden av sin hals.
»Det här skall du, fiskare lilla, få,
om du för budena fram.

11. Häls hem till min fader,
häls hem till min moder,
häls hem till mina syskon små, att de
mig icke sörja.
Jag vilar på hertigens arm.»

E.

Nagu. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

1. Det var två ädla konungabarn,
som lova varandra sin tro.
Och den som då skulle svika
skulle leva i stor oro.

2. Det var en gammal trollekärng,
som hörde på deras tal,
»Den kärlek vill jag åtskilja,
om jag får leva den dag.»

3. Hertingen lade sig i sundet och sam,
och böljan slog under hans bröst,
slockna då elden ur lyktan,
som hertigen eftersam.

4. Och jungfrun hon frågar sin fader
råd
allt vid den lilla grönån.
»Ger ni mig lov spassera gå,
allt vid den lilla grönån?»

5. »Nog ger jag dig lov spassera gå,
allt vid den lilla grönån.
Väck upp din yngsta broder,
han kan väl med dig gå.»

6. »Vad skall min yngsta broder dit
göra,
han kan sig så litet förstå,

han skjuter bort alla små fåglar,
som bredvid de vägarna gå.»

7. Och jungfrun gick spassera gå
allt vid den lilla grönån.
Där fick hon se en fiskare,
som fiskade allt med sin båt.

8. »God dag, god dag, ni fiskare,
god dag uti er båt,
har ni sett något välboret lik
har legat i böljan blå?»

9. »Silkesstickad voro hans strumpor,
gullspända voro hans skor;
och jag ej annat tyckte,
att icke liket dit log.»

10. Jungfrun sköt gullringar av sitt
finger,
gulldedjan av sin hals
och gav åt en liten fiskare,
som förde bådena fram.

11. »Häls hem till fader och moder
och mina syskon små,
att jag dricker mitt bröllop i floder
och sover på hertigens arm.»

F.

Pärnä. Sj. Hulda Grönkvist, f. 1877. Uppt. Sulo Salonen 1921.

1. Det var en gång två vänner,
som höllo varandra så kär.
∴ Men emellan dem var en liten grön
äng
och därtill en rinnande älv. ∴∴

2. »Det är så roligt att simma
allt uti den mörkaste natt.
Jag tänder ett ljus uti lyktan min
och lyser dig över till mig.»

3. Se den falska tärnån,
som bor bakom buskarna i skyn,
se då slocknar det ljuset i lyktan min,
och han drunknade i böljorna de blå.

4. Flickan gick hem till sin fader,
beklagar för honom sin nöd:
»Fader from, fader from,
får jag uti rosenlunden den gå?»

5. »Jag dig ju ej kan neka,
att du uti rosenlund må gå,
blott din yngsta syster
med dig nu följa kan få.»

6. »Nej, min allra yngsta syster
med mig ej följa kan få,
ty ensam jag uti rosenlund vill gå
att plocka de blommor små.»

7. Flickan gick neder till stranden,
skjuter ut en båt ifrån land,
men på vägen möter hon en fiskareman,
som rodde så sakta mot land.

8. »Jag haver nu fiskat hela natten,
men ingen fisk har jag fått,
men ett iskallt lik har jag dragit upp
allt ifrån böljorna de blå.»

9. Flickan tog ringen av sitt finger,
guldarmbandet av sin arm.
»Tag dem, tag dem, kära fiskareman,
och ro mig ett stycke från land.»

10. Hälsa hem till min fader och mor,
hälsa hem till min syster och bror,
och säg att jag vilar i böljan blå.»

G.

Pojo, Billnäs. Sj. Gustav Holmberg, f. 1854. Uppt. Alfhild Adolfsson 1933.

1. Det var ju två ädlaste konungabarn,
som höllo varandra så kär.
Men imellan dem var ju en liten älv
och därtill en rinnande å.

2. »Hur skall jag till dig kunna komma
uti en så mörker natt?»
»O, så kläd dig i snövita linnen
och simma hit över till mig.»

3. »Hur skull jag till dig kunna simma
uti en så mörker natt?»
»Jag skall sätta ett ljus i en lykta,
som skall lysa dig över till mig.»

4. På stranden där stodo två fiender,
som hörde på deras tal.

Genast släckte de ljuset i lyktan,
och han drunknar i böljorna blå.

5. »Hälsa då hem till min fader,
och hälsa då hem till min mor.
Häls och säg att jag vilar i böljorna blå,
häls och säg, att de sörja ej får.»

6. O, skam skall de människor hava
av änglar i himlen hos Gud,
som så släckte ljuset i lyktan,
så att de måddes drunkna och dö.

7. Men hören, I människor alla,
besinnen vad kärleken är!
När vännen går i döden för vännen,
o, besinnen vad kärleken är!

OTRYCKTA H. (str. enl. A: 1—4, 18, 7, 8, 7 a, 8 a, 9—13, 15). Pargas. Ur en visbok. Uppt. Karl Ekman 1892.

Överstkt.

I. (1—4, 18, 7, 8, 7 a, 8 a, 9—13, 15). Pargas. Uppt. R. J. Sjöblom 1887.

J. (1—4, 18, 7, 8, 5, 8—13, 15). Finby, Pettu. Sj. Tilda Troberg. Uppt. Saga Grönfors 1931.

K. (1—4, 18. De sista 8 stroforna äro

avskrivna från ett vistryck, dat. 1789, och upptagas därför icke i variantapparaten). Hitis, Vänö. Sj. Tekla Bergen, f. 1870. Uppt. G. Dahlström 1924.

L. (1, 4, 4 a). Nagu, Nötö. Sj. Svea Jansson, f. 1905. Uppt. G. Dahlström 1923.

M. (str. enl. G: 1—5). Ur Karl Anderssons häfte, matros å Tarmo. Uppt. A. P. Svensson 1910.

Avvikelser i H—L enligt A.

1¹ De voro. . . K; två höga k. L — 1² lo-vade H, I; lova L; varandra H-L — 1³ Vem utav dem skulle svika L — 1⁴ Dem bådom. K; De hos varandra skull bo J; Skull leva i stor oro L.

2¹ Hör du. . . J; Hör du, min kära jungfru skön H, I; Hören I min allra käreasta K — 2² Hur kan. . . J; Hur skall. . . H, I, K; till dig H-K — 2³ Här gå. . . J; Här faller. . . H, I; så starkan en strömmen K — 2⁴ Emellan båd. . . K; Emellan I; Allt mellan J; mig och dig H; dig och mig I, J.

3¹ (Du) Kläd nu av dig kläderna H—J — 3² Och simma H; Och simme I; Och sim allt J; med din h. H-J — 3⁴ D. du skall komma. . . H-J.

4¹ onder H, J; Det var en gammal trollekäring L — 4² Och hörde J, K; på d. ackord L; lydde H, I, K — 4³ Den kärlek. . . J; Den glädjen s. j. väl å. L — 4⁴ Krist giv jag levde den dag L.

4 a Hertigen lad sig att simma på sundet, och vågen slog under hans bröst. Trollkärningen släckt elden i lyktan, som hertigen eftersam L.

5¹ Hören, min kära moder J — 5² fråga må J — 5³ örtagården J — 5⁴ Allt där d. [små]. . . J.

7¹ Hören min. . . J; Hör I m. käre moder skön H, I — 7² den sjöastrand J; Får jag l. g. t. H, I; saltan sjöstrand H; salta s. I — 7⁴ (O) häls I, J.

7 a¹⁻³ verserna 7¹⁻³ upprepas i H, I — 7 a⁴ enligt 7⁴; på böljan blå H, I.

8¹ sjöstrand J; saltan sjöstrand H; salta s. I — 8² häls H-J — 8³ [Du] J; yngre I;

y. syster (vid strofens upprepning: broder) J — 8⁴ Han ville med dig gå H, I; Och bed henne komma (vid upprepning: honom följa) med dig J.

8 a^{1,2} verserna 8^{1,2} upprepas i H, I — 8 a³ enligt 8³ H, I; yngsta syster H; yngre syster I — 8 a⁴ Hon. . . enligt 8⁴ H, I.

9¹ Min yngsta. . . J; M. broder och syster de. . . H, I — 9² De äro ju allt för klen J — 9³ [dock] ej H, I; De k. ju knappast urskilja J — 9⁴ ogräs J; bland o. små I.

10¹ Jungfrun gick. . . J; sörjandes I — 10² salta sjöstrand H, I; vida s. J — 10³ Där fick hon se e. f. H-J — 10⁴ S. rodde långsmed strand H, I.

11¹ [Ack] H, I; Hör ni min. . . J — 11² fråga må J — 11³ Säg om någon. . . J; Sågen I n. [adel] k. I; Sågen I något konungabarn H — 11⁴ drunknat bland böljor b. J.

12¹ [i] all den n. H, I; F. h. j. både nätter och dar J — 12² [lilla] I, J — 12³ Jag såg. . . J; konungsson I, J — 12⁴ Som har tänkt bli eder gemål H-J; Han var ju eder vid mått J.

13¹ Då tog hon g. av halsen J; guldkeden H, I — 13² Dem g. h. J; Hon g. dem I; åt den fiskaren H-I — 13⁴ tog H-J.

15¹ Hälsa nu min far och mor H, I; Häls hem min fader och moder J — 15² Samt mina syskon små H, I — 15³ [ner] I, J; havets J — 15⁴ O. tar. . . J; O. håller m. käraste ändå H, I.

18¹ Skam s. för. . . H, I; [så] K — 18² Ja, himmelen giv. . . H, I — 18³ Hon. . . H, I, K.

Avvikelser i M enligt G.

1¹ D. v. en gång två konungabarn — 1² kära — 1³ M. mellan d. båda uppstod där en älv — 1⁴ en r. flod.

2³ i s. kläder — 2⁴ O. simmar här över t.m.

3³ i min I.

5^{1,2} Och h. du hem. . . — 5⁴ [Häls].